

คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
วันที่ 28 - 29 สิงหาคม 2568

รามาธิบดียกระดับการพัฒนาคุณภาพ
และการเปลี่ยนแปลงด้วย **Ai**

เมื่อแผ่นดินไหว...หัวใจเรายังไหว

พว. อรรจนา กุ่มนระ

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกมะเร็ง (RAOCC) งานการพยาบาลผู้ป่วยนอก 1 ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามาธิบดี

เหตุการณ์แผ่นดินไหว ไม่มีใครคาดคิดว่าวันหนึ่งเราจะได้พบเจอ เมื่อเราอยู่ในประเทศไทย

วันนั้น...เป็นวันทำงานที่ดูเหมือนปกติธรรมดาเหมือนทุกวันที่ผ่านมา ฉันทำงานที่หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกมะเร็ง โรงพยาบาลรามาธิบดี **28 มีนาคม 2568 เวลาประมาณ 13.20 น.** หลังอาหารกลางวัน บางคนกำลังทำงาน บ้างก็รอหมอเรียกตรวจ ทันใดนั้นเอง พื้นที่ฉันยืนอยู่ได้ไหวโยกตัวเบาๆ ไม่นานก็รู้สึกได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ปกติ แต่เป็น...**แผ่นดินไหว!!!!!!**...

เสียงตะโกนดัง!!!!.....จากใครบางคนเรียก “เร็ว ๆ ๆ ๆ ๆ รีบออกจากตึก” ฉันตั้งสติได้ “วิ่งสิ วิ่งสิ ร่ออะไร”

เมื่อออกมา...นอกอาคาร รวมกลุ่มกับผู้คนที่ทั้งรู้จักและไม่รู้จักกัน ทุกคนมีสีหน้าตื่นตระหนก???? รอคำสั่ง รอการประกาศแจ้งเตือนที่ยังมาไม่ถึง แต่ก็มีหลายคนช่วยกันส่งเสียงเรียกชวนให้ไปรวมตัวในพื้นที่ปลอดภัย เหตุการณ์ตอนนั้น

แม้ไม่ได้ไกลהלถึงขั้นแตกตื่น แต่ก็เต็มไปด้วยความกังวล ความกลัว และความไม่แน่นอน ฉันเห็นภาพหลายคนช่วยกันอย่างไม่ลังเล ช่วยกันดูแลและพยุงคนไข้ไปยังจุดรวมพล คนไข้ที่ยังต้องพักรักษาตัวในโรงพยาบาลก็ถูกเคลื่อนย้ายอย่างปลอดภัย ส่วนคนไข้ที่มาตรวจหลายคนเลือกที่จะกลับบ้าน ฉันมองไปรอบ ๆ ทั้งผู้ป่วย ญาติ และเจ้าหน้าที่ คนไข้ที่นั่งอยู่ริมฟุตบาท ญาติพากันดูแลประคองกัน แม้ไม่ใช่ญาติของตนเอง ก็ยังช่วยเหลือกันอย่างน่าประทับใจ

พลันใจฉันก็พะวง ฉัน “แม่เลี้ยงเดี่ยว” กับลูกชายตัวน้อยวัย 6 ขวบ 2 เดือน พักอยู่ด้วยกันที่คอนโดชั้น 7 ลูกชายกำลังอยู่ในวัยซุกซน “**เขาอยู่บ้านคนเดียวตามลำพัง**” ส่วนฉันต้องไปทำงานตามปกติ ทุกวันระหว่างทำงาน เราคุยกันผ่านวิดีโอคอลอย่างที่ทำเป็นกิจวัตร แล้วขณะนี้ลูกชายตัวน้อยของฉันจะเป็นอย่างไรบ้างหนอ ??? ขณะที่ไปยังจุดรวมพลตามแผนฉุกเฉินหัวใจของฉันกลับยังอยู่ที่ชั้น 7 ของคอนโดอยู่กับลูกชายตัวน้อยที่ตอนนี้กำลังเผชิญแผ่นดินไหวเพียงลำพังตลอดเวลาที่แห่งความว้าวุ่น วุ่นวาย ฉันพยายามโทรติดต่อลูกชายผ่านไลน์ แต่การติดต่อนั้นช่างยากเหลือเกินในสภาวะเช่นนี้สายที่ถูกตัดครั้งแล้วครั้งเล่า

ใจหนึ่งบอกว่าต้องอยู่ช่วยดูแลผู้ป่วย แต่ใจอีกด้าน ก็ห่วงลูกจนแทบขาดใจ... ลูกอยู่คนเดียวจะกลัวไหม ความสับสนและความกังวลตีรวนอยู่ในหัว จับต้นชนปลายไม่ถูก ในที่สุด **พี่หัวหน้าก็ประกาศว่า “ใครมีเหตุจำเป็น สามารถกลับบ้านได้”** เสียงนั้น... เหมือนเสียงสวรรค์สำหรับฉันจริง ๆ มันไม่ใช่การหนีงาน มันไม่ใช่การทอดทิ้งหน้าที่ แต่มัน คือ การตอบรับกับความจริงที่ว่า **คนเราแบกรับภาระและหน้าที่ไม่เท่ากันและในสถานการณ์เช่นนี้ “ความเข้าใจ” ของหัวหน้า และ “ความเห็นใจ” ของเพื่อนร่วมงาน คือสิ่งที่ประเมินค่าไม่ได้** ฉันรีบออกเดินทางกลับถึงบ้าน พบว่าลูกชายยังปลอดภัยดี แม้จะตกใจเล็กน้อย แต่ก็มีเพื่อนบ้านที่ดีคอยช่วยดูแล ฉันเชื่อว่า...ฟ้าหลังฝนตกหนักเราจะพบสิ่งสวยงามเสมอ ในวิกฤตจะมีความดี คุ่มครองเราเสมอ **ฉันได้เห็นสิ่งสำคัญมากกว่าแผ่นดินที่สั่นไหว ฉันเห็น “น้ำใจ ความสามัคคี ความเอื้ออาทร” ที่โอบกอดหัวใจคนทั้งหลายไว้ ไม่ให้จมดับอยู่กับความหวาดกลัว “เรื่องราวในวันที่แม่แผ่นดินจะไหว... แต่หัวใจของเรากลับมั่นคงไม่ไหวเอน”**

ขอบคุณความดีที่เกิดขึ้นอย่างพร้อมเพรียงในวันนั้น และ ฉันได้เรียนรู้ว่า ในเวลาปกติ เราอาจไม่รู้สึกถึงความเข้าใจสำคัญแค่ไหน แต่ในเวลาวิกฤต ความเข้าใจเพียงเล็กน้อย กลับมีพลังมากมายเทียบเท่ากำลังใจมหาศาล ขอขอบคุณความเข้าใจที่ไม่ตัดสินว่าภาระของใครสำคัญกว่าใคร และขอบคุณตัวเอง...ที่ไม่ยอมแพ้แม้ในวันที่หัวใจสั่นไหวไปกับแผ่นดิน